

"TÄYDELLINEN KESÄKIRJA,
TÄYNNÄ KAIPAUSTA JA
KADOTETTUA RAKKAUTTA."
- BUZZFEED

Joka ikinen kesä

New York Times
-bestseller

CARLEY
FORTUNE

TAMMI

CARLEY FORTUNE

*Joka ikinen
kesä*

Suomentanut Mari Hallivuori

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Every Summer After* ilmestyi 2022 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2022 by Carley Fortune

Published in agreement with the author,

c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Mari Hallivuori 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-5331-2

*Vanhemmilleni, jotka veivät meidät järvelle.
Ja Bobille, joka antoi minun palata.*

1

Nyt

Neljäs cocktail oli tuntunut hyvältä idealta. Niin kuin itse asiassa otsatukkakin. Mutta nyt kun kamppailen kotioiven lukon kanssa, aavistan katuvani aamulla viimeistä spritziiä. Ehkä otsatukkaakin. Kun tänä aamuna olin istah-
tanut Junen kampaamotuoliin, hän oli sanonut, että otsatukan leikkauttaminen eron jälkeen on lähestulkoon aina vikatikki. Mutta June ei ollutkaan menossa ystävänsä kihlajaisjuhliin tuoreena sinkkuna. Otsatukka oli paikallaan.

Ei sillä, että rakastaisin eksääni edelleen; en rakastanut. En ollut koskaan rakastanutkaan. Sebastian on snobi. Nousujohteista uraa tekevä yritys lakimies olisi juhliin saavuttuaan ilkkunut Chantal in drinkkivalintaa ja siteerannut *New York Timesista* lukemaansa turhantärkeää artikkelia, jonka mukaan Aperol spritzit olivat ”out”. Hän olisi ryhtynyt tutkailemaan viinilistaa ja kysellyt baarimikolta ärsyttäviä kysymyksiä *terroirista* ja hapokkuudesta ja vastauksista välittämättä tilannut lasillisen talon kalleinta punaviiniä. Ei Sebastianilla ole mitenkään erityisen hyvä maku, eikä hän ole mikään viiniasiantuntija. Hän vain ostaa kaikkea kallista näyttääkseen hienostuneemmalta kuin onkaan.

Olin Sebastianin kanssa seitsemän kuukautta, mikä teki suhteestamme seurusteluhistoriani toistaiseksi pisimmän. Eron het-

kellä hän sanoi, ettei oikeastaan tuntenut minua ollenkaan. Eikä hän ollut täysin väärässä.

Ennen Sebastiania olin tapaillut miehiä, jotka halusivat pitää hauskaa eivätkä kaivanneet mitään sen pysyvämpää. Siinä vaiheessa kun meidän polkumme kohtasivat, olin alkanut ajatella, että vakavasti otettavan aikuisen piti löytää joku, jonka kanssa ryhtyä vakavaan suhteeseen. Sebastian sopi tarkoitukseen täydellisesti. Hän oli komea, kouluja käynyt ja menestyvä mies, ja pienestä mahtipontisuudesta huolimatta hän osasi keskustella lähes mistä tahansa aiheesta seurassa kuin seurassa. En kuitenkaan pystynyt täysin avautumaan hänelle. Olin kauan sitten oppinut olemaan sanomatta, mitä todella ajattelin. Mielestäni olin antanut meille kunnollisen mahdollisuuden, mutta suhteen lopussa Sebastian syytti minua välinpitämättömyydestä ja oli siinä oikeassa. Hän oli minulle yhdentekevä. Niin kuin kaikki muutkin olivat olleet.

Oli vain yksi, josta välitin.

Ja se suhde oli päättynyt aikaa sitten.

Pidän miehistä, ja seksi on hyvä keino päästä pakoon omia ajatuksia. Minusta on hauskaa naurattaa miehiä, nautin seurasta ja pidän mielelläni välillä taukoa vibraattorin käytöstä, mutta en kiinny enkä mene pintaa syvemmälle.

En vielääkään ole saanut ovea auki – *mikä tätä lukkoa oikein vai-
vaa?* – kun kännykkä alkaa surista käsilaukkuni pohjalla. Omituista. Ei kukaan soita näin myöhään. Itse asiassa minulle ei ylipäätään soita kukaan, lukuun ottamatta Chantalia ja vanhempiani. Mutta Chantal jäi jatkamaan kihlajaisjuhliiaan, ja vanhempani ovat Prahassa, missä päivä ei ole vielä edes alkanut. Surina lakkaa samalla hetkellä, kun saan oven auki ja horjahdan sisälle pieneen kaksiooni. Eteisen peilistä näen, että huulipuna on kulunut pois mutta otsatukka näyttää edelleen huikean hyvältä. *Revi siitä, June!*

Alan näprätä kultaisia remmisandaaleja pois jalastani, ja hiukset valahtavat kasvojeni eteen tummana varjona, kun puhelin herää taas eloon. Kaivan sen esiin käsilaukusta ja kinkkaan yksikenkäisenä sohvalle katsellen otsa kurtussa näytöllä loistavaa ”tuntema-

ton numero” -ilmoitusta. Jollekin on sattunut näppäilyvirhe.

”Haloo?” minä vastaan kumartuen samalla riisumaan toista sandaalia.

”Onko se Percy?”

Suoristaudun niin nopeasti, että minun on otettava tukea sohvavan käsiin. *Percy*. Kukaan ei enää kutsu minua sillä nimellä. Tätä nykyä olen Persephone. Joskus pelkkä P. Mutta en koskaan Percy. En ole ollut Percy enää vuosiin.

”Haloo? Percy?” Ääni on matala ja pehmeä. En ole kuullut sitä yli kymmeneen vuoteen, mutta sen tuttuus heittää minut hetkessä aikaan, jossa olen kolmetoistavuotias ja luen tuhdin aurinkovoidekerroksen peittämänä pökkareita laiturilla. Olen kuusitoistavuotias, riisun itseni alastomaksi ja hyppään järveen huuhtomaan Tavernan työvuoron hiet pois iholtani. Olen seitsemäntoistavuotias ja makaan Samin vuoteella kosteassa uimapaikassa seuraten hänen pitkien sormiensa liikettä anatomian oppikirjan sivuilla, kun hän lukee jalkopäässä. Poskeni lehahtavat punaisiksi, ja kuulen korvissani sydämeni kiihkeän sykkeen. Vedän katkonaisesti henkeä ja oikaisen itseni istuma-asentoon vatsalihakset krampissa.

”Puhelimessa”, saan kakistettua, ja mies päästää pitkän, helpotuneen henkäyksen.

”Charlie tässä.”

Charlie.

Ei Sam.

Charlie. Väärä veli.

”Charles Florek”, Charlie sanoo selvyuden vuoksi ja alkaa selittää, miten oli saanut selville puhelinnumeroni – jotakin kaverin kaverista ja tutusta, joka on töissä saman lehden toimituksessa kuin minä – mutta hädin tuskin kuulen.

”Charlie?” keskeytän hänet. Ääneni on luonnottoman kimeä ja jännittynyt, siinä kuuluvat illan aikana nautitut spritzit ja järkytys. Tai ehkä sittenkin suuri pettymys. Siksi että linjan toisessa päässä ei ole Sam.

Mutta ei tietenkään ole.

”Tiedetään, tiedetään. Viime kerrasta on aikaa. En edes tiedä, miten paljon”, Charlie sanoo kuin anteeksi pyytäen.

Mutta minä kyllä tiedän. Tiedän täsmälleen, miten paljon aikaa siitä on. Olen pitänyt lukua.

Siitä on kaksitoista vuotta, kun viimeksi tapasin Charlien. On kaksitoista vuotta siitä katastrofaalisesta kiitospäivän viikonlopusta, jona minun ja Samin suhde romahti. Kun minä romutin kaiken.

Joskus ennen laskin päiviä siihen, että pääsisin perheeni mukana mökille ja näkisin taas Samin. Nyt hän on tuskallinen muisto, jonka pidän piilossa syvällä rintalastani alla.

Tiedän, että olen elänyt enemmän vuosia ilman Samia kuin hänen kanssaan. Sinä kiitospäivänä, kun viimeisestä tapaamisestamme oli kulunut seitsemän vuotta, sain pitkästä aikaa paniikkikohtauksen ja kippasin sisuksiini puolitoista pulloa roseeviiniä. Se tuntui merkkipaalulta: olin virallisesti elänyt ilman häntä useamman vuoden kuin järvellä hänen kanssaan. Itkin pidäkkeetöntä, rumaa itkua kylpyhuoneen laattalattialla, kunnes sammuin. Chantal toi seuraavana päivänä rasvaista pikaruokaa ja piti hiuksiani poissa tieltä, kun oksensin kyyneleet valuen ja kerroin hänelle kaiken.

”Siitä on ikuisuus”, sanon Charlielle.

”Niin on. Ja anteeksi, että soitan tähän aikaan”, hän vastaa. Hän kuulostaa niin erehdyttävästi Samilta, että kurkkuani kuristaa kuin olisin nielaissut liian ison palan taikinaa. Muistan, miten vaikeaa neljätoistavuotiaana oli erottaa, oliko langan päässä Sam vai Charlie. Muistan huomanneeni muitakin asioita Samista sinä kesänä.

”Kuule, Pers. Minulla on uutisia”, Charlie sanoo ja käyttää vanhaa lempinimeä, mutta hänen äänensä on paljon vakavampi kuin silloin ennen. Kuulen, miten hän vetää ilmaa keuhkoihinsa nenän kautta. ”Äiti kuoli pari päivää sitten, ja minä... no, ajattelin, että haluat varmaan tietää.”

Sanat iskevät minuun kuin tsunami, ja kestää hetken sisäistää niiden merkitys. Onko Sue kuollut? *Suehan oli nuori.*

En saa kurkustani ulos muuta kuin käheän: ”Mitä?”

Charlien vastaus on lopen uupunut. ”Syöpä. Äiti kamppaili sen kanssa pari vuotta. Olihan se meille totta kai kauhea isku, mutta hän oli väsynyt taistelemaan.”

Ei ole ensimmäinen kerta, kun minusta tuntuu kuin elämäni käsikirjoitus olisi päätyneet väriin käsiin ja pantu kauhealla tavalla uusiksi. En pysty käsittämään, että Sue on ollut sairas. Sue, jolla oli leveä hymy, farkkusortsit ja vaalea poninhäntä. Sue, joka leipoi universumin parhaat keitinpiiraat eli pierogit. Sue, joka kohteli minua kuin omaa tyttärtään. Sue, jonka miniäksi haaveilin jonain päivänä pääseväni. Sue, joka oli tietämättäni sairastanut monta vuotta. Minun olisi pitänyt tietää. Minun olisi pitänyt olla hänen tukenaan.

”Olen valtavan pahoillani”, aloitan. ”Minä... en tiedä, mitä sanoisin. Sinun äitisi oli... hän oli...” Kuulen itsekin hätäännyksen äänessäni.

Pidä itsesi kasassa, komennan itseäni. Menetit kaikki oikeutesi Sueen iät ajat sitten. Sinulla ei ole lupaa romahtaa nyt.

Mietin sitä, miten Sue kasvatti kahta poikaa yksin ja pyöritti samalla Tavernaa, ja ensimmäistä tapaamistamme, kun hän tuli mökille vakuuttamaan itseään iäkkäämmät vanhempani siitä, että Sam oli kunnan poika ja että hän katsoisi meidän peräämme. Muistan, miten Sue opetti minua kantamaan kolmea lautasta kerralla, ja sen kerran, kun hän sanoi, ettei minun pidä sietää huonoa kohtelua ainoaltakaan kaksilahkeiselta, hänen omat poikansa mukaan lukien.

”Sue oli... mahtava”, minä sanon. ”Hän oli niin hyvä äiti.”

”Niin oli. Ja tiedän, että hän oli sinullekin tärkeä, kun olimme nuoria. Sen takia minä oikeastaan soitankin”, Charlie sanoo tunnustellen. ”Hautajaiset pidetään sunnuntaina. Onhan tässä jonkin aikaa vierähtänyt, mutta minusta sinun kuuluisi olla paikalla. Pääsetkö tulemaan?”

Ai jonkin aikaa? Siitä oli kaksitoista vuotta. Kaksitoista vuotta sitten ajoin viimeksi pohjoiseen ja paikkaan, joka oli minulle

enemmän koti kuin mikään muu sen jälkeen. Kaksitoista vuotta sitten sukelsin pää edellä järveen. Kaksitoista vuotta sitten elämäni suistui rysähtäen raiteiltaan. Kaksitoista vuotta sitten näin viimeksi Samin.

Mutta vain yksi vastaus on mahdollinen.

”Totta kai minä tulen.”

2

Kesä, 17 vuotta sitten

Vanhempani tuskin tiesivät mökkiä ostaessaan, että naapurissa asui kaksi murrosikäistä poikaa. Äiti ja isä halusivat antaa minulle mahdollisuuden hengähtää kaupungin sykkeestä ja saada etäisyyttä ikätovereihini, ja Florekin veljekset, jotka saivat viettää iltapäivät ja illat ilman aikuisten valvontaa, olivat vanhemmilleni luultavasti yhtä suuri yllätys kuin minullekin.

Joillakin luokkatovereillani oli kesäpaikkoja, mutta ne olivat Muskokassa, lyhyen ajomatkan päässä kaupungin pohjoispuolella, eikä kallioisille rannoille rakennettuja suuria huviloita tohtinut kutsua mökeiksi. Isä ei suostunut edes harkitsemaan Muskokaa. Hän sanoi, että jos mökkeilee siellä, voi saman tien viettää kesän Torontossa – paikka oli liian lähellä kaupunkia ja täynnä torontolaisia. Isä ja äiti kohdistivat etsintänsä kauemmas koillispuolen maaseudulle, mutta isän todettua kaikki paikkakunnat joko liian täyteen rakennetuiksi tai kallioiksi, aluetta laajennettiin yhä edemmäs, kunnes valinta lopulta päättyi Barry's Bayhin, uneliaseen, työväenluokkaiseen kylään, joka muuttui kesäisin vilkkaaksi turistikeskukseksi jalkakäytävillä tungeksivine mökkiläisineen ja matkailijoineen, jotka olivat tulleet Euroopasta telttailemaan tai vaeltamaan Algonquinin luonnonpuistoon. ”Ihastut varmasti”, isä lupasi. ”Se on *aitoa* mökkiseuraa.”

Järvelle ajoi Toronton keskustassa sijaitsevalta uustudorilaiselta taloltamme neljässä tunnissa, ja ennen pitkää aloin odottaa ajomatkaa, mutta ensimmäisellä kerralla se tuntui ikuisuudelta. Tuntui kuin useampi sivilisaatio olisi perustettu ja tuhoutunut ennen kuin ohitimme ”Tervetuloa Barry’s Bayhin” -kyltin isän ohjastamalla muuttoautolla ja perässämme tulevalla Lexuksella, jonka ratissa istui äiti. Toisin kuin äidin autossa, kuorma-autossa ei ollut kunnan äänentoistolaitteita eikä ilmastointia, ja jouduin kuuntelemaan CBC Radion monotonista äänimaisemaa reidet keinoahkapenkkiin liimautuneina ja otsatukka hiestä märkänä.

Melkein kaikki seitsemännen luokan tytöt olivat leikkauttaneet otsatukan Delilah Masonin vanavedessä, vaikka se ei sopinutkaan meille muille yhtä hyvin. Delilah oli luokan suosituin tyttö, ja olin mielestäni onnekas, kun lukeuduin hänen lähipiiriinsä. Tai olin lukeutunut, ennen yökyläreissulla tapahtunutta välikohtausta. Delilahin punainen otsatukka kehysti hänen kasvojaan siistinä reunuksena, kun taas minun haiveneni kihartuivat ja sojottivat joka suuntaan painovoimaa ja muotoilutuotteita uhmaten ja saivat minut näyttämään kömpelöltä kolmetoistavuotiaalta itseltäni eikä siltä kohtalokkaalta tummasilmäiseltä ruskeaveriköltä, joka olisin halunnut olla. Hiukseni eivät olleet suorat eivätkä kiharat vaan jotain siltä väliltä ja muuttivat olomuotoaan ennustamattomalla tavalla viikonpäivästä, säästä ja edellisen yön nukkuma-asennosta riippuen. Minä tein kaikkeni miellyttääkseni muita, mutta tukkani kieltäytyi yhteistyöstä.

Kamaniskegjärven pensaikkoista länsirantaa laskeutuva Bare Rock Lane oli nimensä mukaisesti kivinen, kapea hiekkatie. Isä kääntyi pihatielle, joka oli niin umpeen kasvanut, että oksat riipivät pienen kuorma-automme kylkiä.

”Tunnetko tuon tuoksun?” isä kysyi veivaten kuoppaisella tiellä hytkyvän auton sivuikkunaa auki. Vedimme kumpikin keuhkomme täyteen ilmaa, ja sieraimiini tulvahti maahan pudonnei-

den männynneulasten mullansekainen ja tervehdyttävä tuoksu.

Vaatimaton kolmiomallinen hirsimökki, jonka takaovelle pysähdyimme, näytti piskuiselta pihapiirissä kohoavien strobussmäntysten ja amerikanpunämäntysten rinnalla. Isä sammutti moottorin ja kääntyi katsomaan minua hymyillen harmahtavien viiksiensä alla niin että silmäkulmat rypistyivät vahvasankaisten silmälasien takana, ja sanoi: ”Tervetuloa järvelle.”

Mökki tuoksui savuavalta puulta. Haju pysyi yhtä voimakkaana vuodesta toiseen, vaikka äiti kuinka poltti kalliita tuoksukynttilöitä. Aina palatessani jäin oviaukkoon seisomaan ja vedin tuoksua keuhkoihin niin kuin silloin ensimmäisellä kerralla. Sisään-tulokerros oli yhtenäistä tilaa, joka oli vuorattu lattiasta kattoon vaaleilla, oksaisilla puupaneeleilla. Suurista ikkunoista avautui pökerryttävän upea näkymä järvelle.

”Vau”, sanoin puoliääneen katsellen terassilta alas johtavaa jyrkkää portaikkoa.

”Ei hassumpaa, vai mitä?” isä sanoi ja taputti minua olalle.

”Menen katsomaan järveä”, sanoin ja säntäsin sivuovelle, joka sulkeutui perässäni iloisesti läpsähtäen. Kipitin pitkät portaat alas laiturille. Oli kostea iltapäivä, ja taivasta peitti harmaa pilvikerros, joka heijastui järven hopeisen tynestä pinnasta. Vastarantaa täplittävät mökit hädin tuskin erottuivat paljaalla silmällä. Mietin, pystyisinkö uimaan sinne. Istahdin laiturin päähän ja upotin jalkani veteen hämmästellen hiljaisuutta, kunnes äiti kutsui minua auttamaan kuorman purkamisessa.

Kun tavarat oli saatu sisään, olimme väsyneitä ja huonotuulisia kaikesta kantamisesta ja hyttysten huitomisesta. Jätin äidin ja isän järjestämään keittiötä ja kipusin yläkertaan. Makuuhuoneita oli kaksi; minä sain vanhempieni luvalla asettua järven puoleiseen, koska omassa huoneessani viihtyvänä viettäisin enemmän aikaa ihailemassa maisemaa. Purin vaatteet kaappeihin, petasin lakanat ja taittelin Hudson’s Bay Companyn raidallisen klassikkohuovan vuoteen jalkopäähän. Isän mielestä paksuja villahuopia ei kesällä tarvittu, mutta äidin mielestä joka sängyssä oli oltava omansa.

”Se kuuluu kanadalaiseen sisustukseen”, äiti totesi sävyyn, joka sanoi, että asiahan oli itsestään selvä.

Kasasin yöpöydälle huojuvan pinon pökkareita ja kiinnitin sängyn yläpuolelle nastoilla *Mustan laguunin hirviö* -elokuvan julisteen. Pidin kauhusta. Vanhempani olivat jo luopuneet sensurointiyrityksistään, ja katsoin kauhuelokuvia, ahmin R. L. Stinen ja Christopher Piken kirjoja ja uudempiä kirjasarjoja, joissa seksikkäät nuoret muuttuivat ihmissusiksi täyden kuun aikaan tai metsästivät kummituksia cheerleadingtreenien jälkeeseen. Silloin kun minulla vielä oli ollut ystäviä, olin vienyt kirjoja kouluun ja lukenut parhaita paloja (eli verisimpiä tai vähänkään seksikkäitä kohtia) ääneen muille. Tuntui hauskalta saada muut tytöt hätkähtämään ja olla huomion keskipisteenä mutta turvallisesti jonkun toisen sanoja siteeraten. Mutta mitä enemmän kauhutarinoita luin, sitä enemmän aloin arvostaa kirjoittamisen taitoa – sitä, miten kirjailijat saivat yliluonnolliset tilanteet tuntumaan uskottavilta. Juoni oli aina ennustettava mutta ainutkertainen, tuttu mutta yllättävä. Turvallinen mutta ei koskaan tylsä.

”Tilataanko pizzaa?” Äiti seisoi oviaukossa ja silmäili julistetta, mutta ei sanonut mitään.

”Onnistuuko se?” Barry’s Bay oli näyttänyt niin pieneltä paikakunnalta, että epäilin, oliko siellä kotiinkuljetuspalvelua. Kävi ilmi, että ei ollut, joten ajoimme pelkästään noutoperiaatteella toimivaan Pizza Pizzaan, joka oli samassa rakennuksessa kuin toinen kaupungin kahdesta ruokakaupasta.

”Paljonko täällä on asukkaita?” kysyin äidiltä. Kello oli seitsemän illalla, ja suurin osa pääkadun liikkeistä oli suljettu.

”Noin tuhat kaksisataa, mutta asukasluku varmaankin kolminkertaistuu kesällä mökkiläisten myötä”, hän sanoi. Ravintolan terassilla oli tungosta, mutta muuten keskusta näytti melko lailla autiolta. ”Taverna ilmeisesti on suosituin menomesta näin lauantai-iltaisina”, äiti sanoi ja hidasti paikan kohdalla.

”Se ilmeisesti on *ainoa* menomesta”, minä vastasin.

Kun pääsimme mökille, isä oli saanut pikkutelevision toimi-
maan. Kaapelia ei ollut, mutta olimme tuoneet kotoa muka-
namme perheen DVD-kokoelman.

”Ajattelin, että katsottaisiin *Terve menoa!*” isä sanoi. ”Se sopisi
tähän tilanteeseen, vai mitä?”

”No jaa...” Kyykistyin tarkastelemaan kaapin sisältöä. ”*The
Blair Witch Project* sopisi ihan yhtä hyvin.”

”Minä en halua katsoa sitä”, äiti sanoi asetellen lautasia ja lau-
tasliinoja sohvapöydälle pizzalaatikoiden viereen.

”*Terve menoa! siis*”, isä sanoi ja työnsi levyn soittimeen. ”John
Candy vauhdissa. Parempaa ei olekaan.”

Voimistunut tuuli havisutti ulkona mäntyjen oksia ja nostatti
järven pintaan aallokon. Ikkunanraoista tunkeutui sisälle sateen
tuoksu.

”Joo”, minä sanoin ja haukkasin pizzasiivua. ”Tämä on oikeas-
taan aika mahtavaa.”

Taivaalla välähti sahalaitainen salama, joka valaisi männyt, jär-
ven ja kaukana vastarannalla näkyvät rinteet kuin joku olisi otta-
nut kuvan jättiläiskameralla. Katselin myrskyä lumoutuneena
makuuhuoneeni ikkunoista. Näkymä oli paljon laajempi kuin se
kaistale taivasta, jonka näin huoneeni ikkunasta Torontossa, ja
ukkonen jylisi mökin päällä kuin se olisi tilattu paikalle meidän
ensimmäistä yötämme varten. Lopulta pauhu vaimeni kaukaisuu-
teen, ja sujahdin takaisin vuoteeseeni kuuntelemaan ikkunoita
ropisuttavaa sadetta.

Äiti ja isä olivat jo alakerrassa, kun seuraavana aamuna herä-
sin ihmetellen hetken ikkunoiden takana paistavaa aurinkoa ja
kattoon heijastuvaa valon välkettä. Kumpikin istui kahvikuppi
käden ulottuvilla – isä luki nojatuolissa *The Economistia* hajamie-
lisesti partaansa haroen, äiti selaili keittiössä paksua design-leh-
teä, suuret punasankaiset silmälasit pitkälle nenänvarteen luisu-
neina.

”Kuulitko yöllä ukkosen?” isä kysyi.

”Ei sitä voinut olla kuulematta”, minä sanoin ja nappasin muro-paketin vielä toistaiseksi tyhjän näköisestä keittiön kaapista. ”Uni jäi aika vähäiseksi.”

Aamupalan jälkeen pakkasin kangaskassiin tavarani – kirjan, pari aikakauslehteä, huulirasvan ja aurinkorasvatuubin – ja laskeuduin raput rantaan. Vaikka yöllä oli satanut kaatamalla, aamuaurinko oli jo kuivattanut laiturin.

Asettelin pyyhkeen, levitin aurinkovoidetta kasvoilleni ja kävin makaamaan vatsalleni kädet leuan alla. Toisella puolella rannassa näkyi seuraava laiturin vasta suunnilleen sadanviidenkymmenen metrin päässä, mutta toisella puolella se oli melko lähellä. Siihen oli sidottu soutuvene, ja jonkin matkan päässä rannasta kellui uimalautta. Tartuin pokkariini ja jatkoin lukemista siitä, mihin olin illalla jäänyt.

Ilmeisesti olin nukahtanut, koska havahduin yhtäkkiä siihen, että jostakin kuului äänekäs loiskahdus ja poikien huutoa ja naurua.

”Saan sinut kiinni!” toinen karjui.

”Turha yrittää!” matalampi ääni sanoi härnäten.

Loiskis!

Naapurin uimalautan vieressä vedessä näkyi kaksi päätä. Makoilin vatsallani ja katselin, miten pojat kiipesivät lautalle ja hyppelehtivät järveen vortilla, pää edellä ja pommilla. Kesäkuu oli vasta alussa, mutta heidän ihonsa oli jo ruskettunut. Arvelin, että pojat olivat veljeksiä, ja heistä ruipelompi näytti minun ikäiseltäni. Vanhempi veli oli päätä pidempi, ja valo piirsi varjoja hänen ylävartalonsa ja käsivarsiensa lihasten ympärille. Kun hän sinkosi pikkuveljensä olan yli veteen, purskahdin nauruun ja nousin istumaan. He eivät olleet huomanneet minua aiemmin, mutta nyt pojista vanhempi jäi katsomaan minun suuntaani leveä hymy kasvoillaan. Pikkuveli nousi vedestä hänen viereensä lautalle.

”Hei!” isompi poika huusi ja vilkutti.

”Hei!” huusin takaisin.

”Oletko muuttanut siihen naapuriin?” poika huhui.

”Joo”, minä karjuin.

Isoveli tuuppasi vieressään toljottavaa pienempää poikaa.

”Jestas sentään, Sam. Tervehdi nyt edes.”

Sam nosti kätensä ja vain tuijotti minua, kunnes vanhempi poika tönäisi hänet takaisin veteen.

Kahdeksan tuntia myöhemmin Florekin veljekset löysivät minut. Olin tiskannut astiat iltaruoan jälkeen ja istuin terassilla luke-massa kirjaa, kun takaovelta kuului koputus. Yritin kuikuilla, kenen kanssa äiti jutteli, mutta lopulta minun oli pantava kirjan-merkki ja noustava aurinkotuolista.

”Halusimme tulla tervehtimään sitä tyttöä, jonka näimme aiemmin tänään teidän laiturillanne.” Puhuja oli murrosikäinen poika, jonka ääni oli matala mutta ei vielä aikuinen. ”Pikkuveljel-läni ei ole täällä lähellä ketään saman ikäistä leikkikaveria.”

”Leikkikaveria? En minä mikään vauva ole”, toinen poika sanoi ärtymystä äänessään.

Äiti kääntyi ja katsoi minua kysyvästi. ”Sinä sait vieraita, Per-sephone”, hän sanoi tehden selväksi, ettei ollut asiasta mielissään.

Astuin ulos ja suljin verkko-oven perässäni tarkastellen rus-keatukkaista kaksikkoa, jonka olin aiemmin päivällä nähnyt pulikoimassa. Pojat olivat selvästikin sukua toisilleen – yhtä hoikkia ja ruskettuneita – mutta myös heidän eroavaisuutensa oli helppo nähdä. Siinä missä pojista vanhempi hymyili leveästi, näytti siistiltä ja mitä ilmeisimmin tiesi, miten hiusgeeliä käyte-tään, nuorempi katseli maahan laineikas hiuspehko silmillä roik-kuen. Hänellä oli jalassaan löysät reisitaskusortsit, ja haalistunut Weezer-bändipaita oli vähintään yhtä kokoa liian iso; isoveljellä oli farkut, ihonmyötäinen valkoinen t-paita ja mustat Converset, joiden kumikärjet oli puunattu puhtaanvalkoisiksi.

”Hei, minä olen Charlie”, isompi poika sanoi posket hymy-kuopilla ja vihreät silmät tuikkien. Hän oli söpö. Poikabändisöpö. ”Ja tämä on veljeni Sam.” Hän asetti kätensä nuoremman pojan olkapäälle. Sam virnisti minulle vastahakoisesti hiuspehkonsa

takaa ja antoi sitten katseensa vaipua takaisin varpasiinsa. Hän oli pitkä ikäisekseen ja näytti siksi hontelolta; käsivarret ja jalat olivat luisevat tikut, ja kyynärpäät ja polvet pullottivat terävinä muhkuroina. Jalat näyttivät kompastusherkillä.

”Hei vaan”, minä sanoin ja annoin katseeni siirtyä pojasta toiseen. ”Taisin nähdä teidät tänään järvellä.”

”Joo, mehän siellä oltiin”, Charlie sanoi, ja Sam potkiskeli männyneulasia. ”Asumme tuossa naapurissa.”

”Pysyvästikö?” minä kysyin päästäten ilmoille ensimmäisen päähäni tulleen ajatuksen.

”Vuoden ympäri”, hän nyökkäsi.

”Me ollaan Torontosta, joten tämä kaikki”, minä sanoin viitaten ympärillämme leviävään metsikköön, ”on minulle uutta. Olette onnekkaita, kun saatte asua täällä.”

Sam hörähti, mutta Charlie ei antanut sen häiritä.

”Sam ja minä esittelemme mielellämme sinulle paikkoja. Vai mitä, Sam?” hän kysyi mutta ei jäänyt odottamaan veljensä vastausta. ”Ja saat ihan vapaasti käyttää meidän uimalauttaamme. Meitä ei haittaa”, hän sanoi hymyillen edelleen. Hän puhui itsevarmasti kuin aikuinen.

”Kiva. Tartun tuohon tarjoukseen, kiitti.” Hymyilin ujosti takaisin.

”Kuule, tee minulle palvelus”, Charlie sanoi minulle kuin liittolaiselleen. Samin ruskean hiusverhon takaa kuului voihkaisu. ”Pari kaveria on tulossa tänään meille, ja ajattelin ehdottaa, että Sam jäisi siksi aikaa tänne sinun seuraksesi. Hänellä ei oikein ole mitään elämää, ja te näytätte aika saman ikäisiltä”, Charlie sanoi mittaillen minua katseellaan.

”Olen kolmetoista”, minä sanoin ja vilkaisin Samin suuntaan nähdäkseni, mitä mieltä poika oli veljensä ehdotuksesta, mutta hän katseli vain maata. Tai ehkä sukellusveneen kokoisia jalkojaan.

”Loistavaa”, Charlie sanoi tyytyväisenä. ”Samkin on kolmetoista. Minä olen viisitoistavuotias”, hän lisäsi rintaansa röyhistäen.

”Onneksi olkoon”, Sam mutisi.

Charlie jatkoi: ”Oli miten oli, Persephone...”

”Percy”, minä keskeytin äkisti. Charlie katsoi minua huvittuneena. Minä naurahdin hermostuneesti ja selitin ystävänauhaani ranteessa pyöritellen: ”Sanokaa vain Percy. Persephone on... liian pitkä nimi. Ja vähän teennäinen.” Sam nosti päänsä ja katsoi minua mielteliäästi kulmat kurtussa ja nenä rypyssä. Hänen kasvonsa olivat aika tavalliset, niissä ei ollut mitään erityisen mieleenpainuvaa, lukuun ottamatta silmiä, joiden väri oli sävähdyttävän taivaansininen.

”Percy, selvä”, Charlie sanoi, mutta minun huomioni oli edelleen kiinnittynyt Samiin, joka katseli minua pää kallellaan. Charlie rykäisi. ”Kuten sanottu, tekisit minulle ison palveluksen, jos viihdyttäisit veljeäni tämän illan.”

”Ei jumaliste”, Sam kuiskasi samalla sekunnilla, kun minä kysyin: ”Viihdyttäisin?” Jäimme katsomaan toisiamme. Vaihdoin painoa jalalta toiselle enkä tiennyt, mitä sanoisin. Oli kulunut monta kuukautta siitä, kun olin loukannut Delilah Masonia ja menettänyt kaikki ystäväni, ja olin ollut siitä asti ilman ikäistäni seuraa, mutta en halunnut pakottaa Samia jäämään vasten tahtoaan. Olin juuri sanomassa niin, kun hän avasi suunsa.

”Voit kyllä kieltäytyä, jos et halua.” Sam kuulosti pahoitteelta. ”Hän yrittää vain päästä eroon minusta, koska äiti ei ole kotona.” Charlie läimäytti häntä rintaan.

Tosiasiassa toivoin ystävää vielä hartaammin kuin sitä, että otsatukkani pysyisi kurissa. Samin seura kyllä kelpasi, jos hän ei pannut pahakseen.

”Ei minua haittaa”, sanoin hänelle ja jatkoin leikkisästi: ”Tai siis onhan se hirveä rasite. Sinä voit korvata sen opettamalla minutkin hyppäämään voltilla uimalautalta veteen.” Sam virnisti vinosti. Hymy oli pieni mutta upea, hänen siniset silmänsä välkehtivät kuin meren hioma lasi auringon päivettämää ihoa vasten.

Minä sain tuon aikaan, ajattelin innosta kihisten. Halusin tehdä sen uudelleen.

3

Nyt

Murrosikäinen minäni ei tätä uskoisi, mutta en omista autoa. Siinä iässä olin vakaasti päättänyt, että hankkisin oman kulkupelin, jolla voisin hurauttaa pohjoiseen viikonlopuksi aina kun mahdollista. Nykyään elämäni pyörii vehreissä kotikortteleissani Toronton keskustan länsipuolella ja työpaikkani ympäristössä kaupungin ytimessä. Kuljen töihin, kuntosalille ja vanhempieni asunnolle kävellen tai julkisilla liikennevälineillä.

Osa ystäväistäni ei ole edes viitsinyt hankkia ajokorttia; he ovat niitä ihmisiä, jotka kehuskelevat sillä, että eivät koskaan käy Bloor Streetin pohjoispuolella. He pysyttelevät urbaanissa, tyylikkäässä kuplassaan ja ovat ylpeitä siitä. Niin pysyttelen minäkin, mutta välillä se tuntuu tukehduttavalta.

Jos totta puhutaan, kaupunki lakkasi tuntumasta kodilta, kun kolmetoistavuotiaana rakastuin järveen, mökkiin ja sitä ympäröivään metsikköön. Yleensä en anna itselleni lupaa ajatella niin. Minulla ei ole aikaa siihen. Olen täyttänyt päiväni urbaanin cityasukin kiireillä – ylityötunneilla, spinningillä ja viikonloppubrunseilla. Se on oma valintani. Menoja pursuava kalenteri tuottaa minulle iloa. Toisinaan huomaan kuitenkin haaveilevani, että muuttaisin pois suurkaupungista – hankkisin jostakin järven rannalta piilopaikan, jossa voisin kirjoittaa, ja elättäisin itseni

Kuuden kesän rakkaus, yksi hetki joka tuhoaa kaiken.

”Mikä tahansa kirja, jossa juuri eronnut nainen päättää, että otsatukan leikkaaminen on hyvä idea, on luultavasti minun makuuni. *Joka ikinen kesä* ylitti kaikki odotukseni. Säkenöivän hyvä!”

EMILY HENRY

”Kun toisiaan janoavat Percy ja Sam viimein päätyvät yhteen, jännite on mieletön! Sanotaanko nyt näin, että kohtausta, johon liittyy anatomian oppikirja, ei ihan hevillä unohda.”

THE EVERYGIRL

”Niitä romaaneja, jotka saavat perhoset lepattamaan vatsassa!”

ELLE CANADA

PAPERI-
PALATSIN
FANEILLE

9 789520 453312

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5331-2